

СЛАВЯНИЗЪМЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

БРОЙ 116.

Русчукъ 10 Юний 1886.

ГОД. VII.

Издава три пѣти въ седмицата
всѣки:
Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота

ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
шестъ месеци 12 лева ср.
три " " 7 " "
Единъ брой 20 стотинки.

Сичко което се отнася до вѣстника
подписва се направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма не се приематъ.
Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За обявления се заплаща:
За всѣки редъ при пръвѣтъ пѣтъ 20 ст.
" " " " вторий " 10 ст.

Руссе 9 Юний 1886.

Що да върваме, какъ да мислимъ и на що да се надѣемъ!

Миналата недѣля телеграма ни съобщиха, че официалниятъ органъ на Министерството на Външнитъ Дѣла въ С. Петербургъ, *С. Петербургската Газета*, казва по Бургаското съзаклятие: —

„Въ Бургасъ не е имало съзаклятие, животътъ на Князътъ не е билъ въ опасностъ, Капитанъ Набоковъ е чловѣкъ „отъ най мирнитъ. Съзаклятието „е измислица на самото Българско правителство; на Българското правителство подобни „работи прилягатъ“

Послѣ нѣколко дѣна, четохме друга една телеграма отъ С. Петербургъ: „Въ С. Петербургитъ „крѣгове клонятъ да върватъ „че въ Бургасъ е имало съзаклятие, нѣ живущитъ въ България и Источна Румелия русси „постоянствуватъ да опровергаватъ такава нѣщо“.

Ето що говори по тая работа специалниятъ корреспондентъ на „Москов. Вѣдомости“, извѣстниятъ П. Шатохинъ, който ходи въ Бургасъ парочно по тая работа: —

Агенти болгарскаго правителства съ са маго прѣзда г. Набокова усмотрѣли въ немъ тайнаго русскаго агента, не смотря на то, оня ходилъ въ мундиръ и ни отъ кого не скривался. Г. Набоковъ, разсудява иягда въ публичныхъ мѣстахъ о безобразияхъ, творящихся въ Болгария, и о враждебномъ настроеніи ея правителства въ Руссия, не могъ удержаться отъ совершенно попятнаго со стороны русскаго и, тѣмъ болѣе офицера, служившаго въ румелийской арміи, порицанія по отношенію къ образу дѣйствиія вышшаго болгарскаго правителства; слушатели его въ большинствѣ случаевъ сочувствовали ему. Правителство рѣшилось отъ него избавиться, и въ этомъ смислѣ были получены изъ Софіи совершенно категорическія инструкции и вотъ, какимъ образомъ оно придумало это исполнить. Во вторникъ, 6 го мая, вечеромъ, въ то время, какъ въ изартврѣ г. Набокова находились вѣсколко чловѣкъ гостей, и въ томъ числѣ черноморскій священникъ Драговичъ, догдѣ живеть г. Набоковъ, былъ внезапно окруженъ солдатами, и г. Набокову обявлено, что оня арестованъ“.

Кое да върваме, кое мнѣние да приемемъ и на що да положимъ надѣжда за напредъ? Или е имало съзаклятие или не. Едното отъ двѣтъ. Съобщенията чрезъ официални органи често съдържаватъ дипломатически лжики, т. е. паредени думи съ двойна смислъ. Тѣ са правятъ за да отстранятъ съмнение което може да се отпави врѣхъ нѣкои официални лица, като иматъ за първа цѣль прекратяваніето на по-нататѣшно тѣкованіе по ра-

ботата, до която се касаятъ. Същевременно подобни съобщения могатъ да се приематъ и оуѣнятъ само отъ ония, които познаватъ самата работа.

Второто съобщение е дѣйствиетелно искренно нѣ доста наивно, то само ся издава, т. е. издава истината, която се крие между редоветъ му. Какви и кои са живущитъ русси въ С. и Ю. България? Не се ли само русскитъ правителствени агенти, или корреспонденти въ роде П. Шатохинъ, Русскій Странникъ и Радионовъ които саперничествуватъ въ Корреспонденцитъ си въ лжики и клѣвети най-неприлични противъ всичко което е Българско, и нѣколкоци други експатиоци въ роде Капитанъ Набокова? Какви други русси живущи помежду ни има? Подобни хора въ състояние ли са да съобщатъ въ Руссия работи недостойни за руското име, работи компромитирующа за него? Тия хора не са ли денемъ и нощемъ гричатъ съ злонамѣренна цѣль да подбуждатъ отечественитъ предатели и отъ самъ и отъ въдъ Балканътъ, не са ли поставени да опровергаватъ всичко което би ся случило неблагопріятно за Руссия, и да измислюватъ и насѣкватъ всичко което, макаръ и чрезъ лжики, би нѣкакъ си повлияло, помогнало за достиганіето на гонимата отъ тѣхъ цѣль развратъ и анархия въ страната ни? Трето. Извѣщение изъ дописката на П. Шатохина въ „Москов. Вѣдомости“, писана въ Бургасъ, гдѣто дописникътъ ходи специално по тая работа. Тоя П. Ш. когато е писалъ дописката си, не е знаиалъ за съобщеніето въ *С. Петербургската газета*, иначе друга нѣсенъ би ни поиѣлъ. При всичко четой непада по-долу отъ Русскитъ странникъ въ лжики и клѣвети противъ Българитъ, той на самото мѣсто, види ся, така добръ е билъ убѣденъ за виновността на Набокова, цѣто въ дописката си не е можалъ да го скрие, както е търсилъ само да го представи въ облекчителни обстоятелства. П. Ш. не признава ли че Набоковъ, въ униформа са е разхождалъ изъ публичнитъ мѣста и явно и безобразно е критикувалъ и неувалъ Българетъ, Българското правителство и Българскитъ Князь. Гдѣ, въ коя държава е позволено да ся говори съ неувни противъ мѣстното правителство, противъ особата на Държавната глава? Въ коя дър-

жава е позволено на офицери, военни въ униформа, да критикуватъ и неуватъ правителството и Държавната глава? Въ коя страна ще смѣе единъ чужденецъ да ругае министритъ, особата на държавната глава безъ да бѣде на мѣстото смазанъ съ каманье? Набоковъ, бивши инструкторъ на Българскитъ солдати и млади офицери, гдѣ е научилъ това поведение непопийно за единъ офицеръ, за единъ цѣ годѣ образованъ чловѣкъ? Въ Руссия ли? Може ли да има съмнение у нѣкого еп въ съзаклятинчеството на Набокова и другитъ му другари? Такъвъ съ распасанъ полетъ чловѣкъ билъ, споредъ *С. Петербургската газета*, отъ най-емиреннитъ! Такъвъ да прави събраиия отъ разни чужди елементи и заобни къмъ правителството хора въ домътъ си и правителството да го търпи, да го не арестува! Така ли се вършатъ подобни работи въ Руссия? И нѣтъ да потаи тая мръсна работа, ний сме убѣдени, че то го прави все отъ почетъ къмъ свободителката, като неиска да я изложи на тѣлкованията, които свѣтътъ ще искаже всѣдствие на дѣйствиата, може би, само на отдѣлни личности въ тая Бургаска работа.

Ако главнитъ правителствени хора въ Руссия са некрени и желаятъ доброто на българскитъ народъ, защо не постегнатъ юздитъ на своитъ агенти въ страната ни? Тѣ сами ако не корреспондуватъ и нѣпятъ русскитъ вѣстници съ хули и клѣвети противъ всичко, което е свѣто за Българскитъ народъ, не са ли тѣ, които намагатъ тонѣтъ на разнитъ корреспонденции, които се непрацатъ въ Руссия? Чето това е така, съмнение нѣма у никого, това може да се докаже съ множество факти. Нека туканното момче консулъ откаже, че когато братъ му П. Ш. тичаше съ най-гольма бѣрзина за Бургасъ, въ врѣме на съзаклятието, той не е казалъ прѣдъ единъ свой знакомъ: — Цѣ ще направимъ съ Българскитъ Князь, не ще ли го пратимъ въ Централна Африка? Нека откаже Г-нъ П. Ш., че единъ дѣнь, единъ благородецъ чужденецъ, не русскитъ, му каза въ очитъ: — „Какъ можете да пишете подобни работи (лжики), не ви ли е страхъ да ви неубиятъ съ каманье! Въ друга страна ако и тамъ бихте

се водили както тукъ, ний неможехте приживѣ единъ часъ.“

И все пакъ ний лоши, небагодарни, непризнателни! Най-сиромашътъ притежава по нѣщо си, което е свѣто за него. Ний-семе сиромаси, нѣмаме много свѣто, нѣ коакото и да е ний знаемъ да го цѣнимъ и желаемъ да го запазимъ. Престанете съ хулитъ и клѣветитъ; до гдѣто тѣ свѣдоватъ, неубождани, въ насъ неможе да съществува твърда надежда за удвореніето между двата народа приличното довѣрие, и подобаемитъ спонения.

Нѣщо за правописанието.

Правописанието ни е отъ всички ни почти признато за недотѣкмено, не доискарано до оная степенъ, на която трѣбва да се тури за да отговоря на настоящитъ ни литературни и търговски интереси. Разбира се, по видимо-му, ние се радваме на туй правописание, макаръ да е хлѣбъ отъ неразборни и идиотизми, защото сме навикнали на него; но и да погледнемъ не-отблизо на работата, въ изучаването му, въ умоветъ на учащата се младежъ, на малограмотнитъ; да си представимъ българскитъ мжки, които тѣ тържатъ при правописанието, при неразборията да се пише една и съща дума по нѣколко начина, и най-послѣ, идиотскитъ правила на които е положено то, и вие ще да се съгласите, че не е цѣлесъобразно, нужно е неговото постепенно поправленіе.

По природата на човѣка е, цѣто да обича онова нѣщо, на което се е навикналъ, което му е станало привычка да го върши. А това се отнася не само за добритъ, но и за нежелателнитъ поиятия у хората. Шие често виждаме, напр., нѣкои хора сами да признаватъ свѣтъ неразумни, а често вършени отъ тѣхъ работи въ нѣкое отношение, но като навикнали да ги вършатъ, тѣмъ имъ е невъзможно тѣй лесно да ги напуснатъ, на инатъ и на пукъ на здравитъ разумъ. По тия работи сж дълги и широки. Азъ тукъ ще кажа само туй, че ние, българитъ, пишемъ по това правописание по единствената причина, че така пишля граматичитъ ни. То добро. Па и тия послѣднитъ не веднажъ и не дважъ сж ни доказвали и казватъ, че ероветъ, напримеръ, биле като наметници въ езикътъ ви, н-то, и-тата и др. т. — нужни за да се разбиратъ по-лесно ужъ думитъ, които се изговарятъ еднакво, а изражаватъ различни поиятия (миръ—миръ и пр.) Само туй правило сж забравили, че понеже ероветъ сж наметници, то, прѣди да ги написваме, трѣбва да ги цауваме съ отнети калпаци.

Мисля, че читателитъ нѣматъ нужда да имъ расправимъ тукъ, колко кола книги и колко оки мастило има исхабено, колко врѣме и пари сж расиплени, колко мжгла се е навила въ мозѣцитъ — и всичко туй само за хатѣра на ъ и ъ!

Бе джанамъ умни хора сме. И намъ ни не липсватъ филолози и грамматици. Но защо тѣхна милостъ не си обелятъ зѣбецътъ да кажатъ, да провѣтѣтъ насъ, не филолозитъ, че нѣма по-гольма глупостъ отъ тая да употрѣбваме ероветъ, да пишеме три букви (ъ, ы, ж) съ еднакво значеніе, че ъ-то не е нищо, че най-послѣ, на единъ изикъ преимушества се състоятъ не въ сухитъ и бездушни правила на граматиката, а въ про-

